

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.566/2018/9. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Dávid G. Ferenc Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Dávid G. Ferenc ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Nónayné dr. Posta Zita ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kegyeleti jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 25.P.22.818/2017/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett, majd Pf. 8. sorszám alatt kiegészített fellebbezés és az alperes részéről Pf. 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a kegyeleti jogsértést megállapító rendelkezését hatályon kívül helyezi, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és teljes egészében elutasítja a keresetet, továbbá mellőzi az alperes perköltségben való marasztalását. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30 000 (harmincezer) forint elsőfokú és 44 000 (negyvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A peres felek házasságából 2004. december 10. napján született **Z** 2005. április 9. napján elhunyt (a továbbiakban: elhunyt). A felek a közös tulajdonú **z-i** ingatlanuk (címe) kertjében helyezték el az elhunyt hamvait tartalmazó urnát (a továbbiakban: urna). A felek házassága 2008. évre megromlott, ezért a felek elhatározták az ingatlan értékesítését. 2008. április 13. napján az alperes kiásta az urnát, majd 2008. április 23. napján az urnával együtt M-ra költözött.

A Zalaegerszegi Városi Bíróság 2008. november 28. napján felbontotta a felek házasságát, amelyet követően a felek értékesítették a **z-i** ingatlant.

A felperes a felek között 2014. január 6. napjától indult levelezés során kérte az alperest, hogy a birtokában lévő hamvakat a **z-i** temetőben helyezték el, míg az alperes a hamvak **m-i** nyughelyen történő elhelyezését (másodlagosan azok megosztását) javasolta. A felek között nem jött létre megállapodás.

Az alperes 2015. májusában a M-P templomban található, az édesanyja, **K. J-né** által a saját és az elhunyt részére megváltott urnafülkében helyezte el az urnát.

A felperes keresetében kérte megállapítani, miszerint az alperes azzal, hogy az elhunyt hamvait tartalmazó, temetőn kívül elhelyezett urnát egyoldalú döntésével a **z-i** ingatlanuk kertjében kialakított nyughelyről eltávolította, onnan elszállította, és sem előzetesen, sem önként utólagosan arról őt nem tájékoztatta, megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-ának (1) bekezdése szerinti személyiségi jogok körébe tartozó kegyeleti jogot, valamint a temetőkről és a temetkezésről szóló 1999. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Tmt.) 21. §-ának (5) bekezdésében körülírt kötelezettségét, továbbá arra kérte kötelezni az alperest, hogy az urnát harminc napon belül elsődlegesen a **z-i** temetőben, másodlagosan a B-i Temetkezési Intézet Zrt. által fenntartott **F** Temetőben helyezze urnasírba vagy urnafülkébe, és a felperest hitelt érdemlően értesítse ennek pontos helyéről (urnasírhely vagy urnafülke száma). Hivatkozása szerint az alperes egyeztetés nélkül hantolta ki és vitte el az urnát, azóta sem ő, sem családtagjai nem tudták leróni kegyeletüket. A végső nyughely **Z**-en történő kijelölése azért indokolt, mert az elhunyt ott töltötte rövid életének gyógykezelésen kívüli részét, végső nyughelye is ott volt, és oda - rokoni kapcsolatok miatt - mindkét peres fél visszajár. A **b-i** elhelyezést pedig az indokolja, hogy az elhunyt gyógykezelése ott zajlott, félúton található a felek lakóhelye között, ahol mindkét fél havi rendszerességgel megfordul a másik közös gyermekükkel való kapcsolattartás módja miatt.

Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő. Másodlagos hivatkozása szerint nem követett el jogszélysítést.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította: az alperes megsértette a felperes kegyeleti jogát akkor, amikor nem tájékoztatta arról, hogy az elhunyt hamvait tartalmazó urna elhelyezésre került 2015. májusában a **M-P** templomban található urnafülkében. Ezt meghaladóan elutasította a keresetet. Kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére 18 000 Ft perköltséget. Akként rendelkezett, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik a perrel felmerült költségeiket.

Az ítélet indokolásában előrebocsájította, hogy a Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (továbbiakban: Ptké.) 8. §-ának (1) és (2) bekezdései értelmében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) rendelkezéseit kellett alkalmazni, amelyek alapján az elévülés kizárt a személyhez fűződő jog megsértése miatt támasztott objektív szankciók esetében.

Kifejtette, hogy az 1959. évi Ptk. szabályozza a kegyeleti jog mint személyhez fűződő jog tartalmát és megsértésének jogkövetkezményét, és ismertette a 85. §-ának (3) bekezdését.

Leszögezte, hogy az ember halálával jogképessége, személyisége megszűnik, egyéniségének, tevékenységének hatása azonban tovább él. A törvény a meghalt személy emlékét, illetőleg az ehhez fűződő kegyeleti jogot védelemben részesíti. A kegyeleti jog a túlélők személyiségi jogaként érvényesül, melyben egyebek mellett a gyászuk kifejezése, az elhunythoz fűződő érzelmeik, emlékeik nyilvánulnak meg, így alapvetően tágabb terjedelmű az 1959. évi Ptk. 85. §-ának (3) bekezdésében megszövegezettnél. A halott emlékének megőrzésére és ápolására vonatkozó általános jogosultság mindenkit megillet, akinek a tudatában valamilyen emlékkép él az elhunyról. Ezen kegyeleti jog kisajátítására nincs lehetőség, annak gyakorlása senkitől nem vitatható el. Külön rendelkezés hiányában

a kegyeletet minden jogosult elvileg egymástól függetlenül gyakorolhatja, hiszen senki sem zárható el attól, hogy az elhalt emlékének adózzon kegyelettel.

A peres felek a kegyeleti jog jogosultjainak minősülnek. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a kegyeleti jogot több jogosult - mivel e jogok versengenek egymással - önállóan, de egymás jogának tiszteletben tartása mellett gyakorolhatja, ezért alapvető elvárás a közöttük való együttműködés (1959. évi Ptk. 4. §-ának (1) bekezdése). A feleket e kötelezettség terhelte az elhunyt méltó nyughelyének kiválasztása körében, ebből következően az alperes nem tehetett olyan intézkedést, mellyel sértette a felperes kegyeleti jogait. Az alperes nem vitatta, hogy a felperest nem értesítette az urna elhelyezésének módjáról és időpontjáról. Ez olyan rendeltetésellenes joggyakorlásnak minősül, amely esetében a felperes kegyeleti jogának megsértése megállapítható annak ellenére, hogy ugyanaz a jog egyben az alperest is megillette.

Mivel köztemetőben helyezték el az urnát, a kegyeleti jog akadálytalan és zavartalan gyakorlása lehetővé vált a felperes számára. A felperes által felhozottak pedig nem szolgáltatnak elegendő indokot az urna **z-i** vagy **b-i** temetőbe való áthelyezésére.

Az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a felperes vitatott állításával szemben nem nyert kétséget kizáró bizonyítást, hogy az alperes a felperes tudta nélkül, távollétében emelte ki az urnát, és vitte M-ra. A tanúként kihallgatott **B. I. I.** (a felperes édesanyja) a felperes állítását, míg **K. J-né** (az alperes édesanyja) az alperes állítását támasztotta alá. A becsatolt levelezés sem igazolta a felperes tényállítását, mivel a hamvakkal kapcsolatos egyeztetés 2014. évben kezdődött a felek között. Ezért a rendelkező részben meghatározott körben állapította meg a felperes kegyeleti jogának megsértését, azt meghaladóan elutasította a keresetet.

Mivel a felek egyenlő arányban lettek pernyertesek, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 81. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes által lerótt 36 000 Ft kereseti illeték fele részének megfizetésére, amelyet meghaladóan mindegyik fél viseli a saját költségét.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében akként kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, hogy az ítélőtábla kötelezze az alperest, hogy az urnát az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül elsődlegesen a **z-i** temetőben, másodlagosan a **F** Temetőben helyezze urnasírba vagy urnafülkébe, és hitelt érdemlően értesítse a felperest annak pontos helyéről (urnasírhely vagy urnafülke száma), továbbá az ítélőtábla emelje fel a perköltség összegét. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert, hogy az alperes a vele való egyeztetés nélkül emelte ki és vitte magával az elhunyt hamvait, majd tárolta mindenkori lakóhelyén. E hamvakat pedig nem az alperes, hanem az alperes édesanyja helyezte el jelenlegi nyughelyén, amelyről kizárólag az eljárás során szerzett tudomást. A jelenlegi nyughely egy olyan urnahely, ahol az alperes édesanyja is nyugodni fog halálát követően, amelyhez nem adta beleegyezését. Ez emberileg elfogadhatatlan, és emellett egy jogsértő helyzet fennmaradását szentesíti, ezért indokolt a keresetében megjelölt további jogkövetkezmény, az urna áthelyezésére való kötelezés. Megjegyezte, hogy a felperes és családtagjai számára gyakorlatilag lehetetlenné válik a kegyelet lerovása, mivel a felperes idős szülei a nyugat-Dunántúlon élnek. Nyomatékosította, hogy

az elhunyt rövid életét semmi sem kötötte M-hoz, ellentétben **Z**-gel és **B**-tel, ahol rövid életét töltötte. A fellebbezés kiegészítésében előadta azt is, hogy az elhunyt utolsó, közösen kiválasztott nyughelye **Z**-en volt, amelyet az alperes egyoldalúan és önkényesen változtatott meg, ráadásul az alperes édesanyja jogosultság nélkül döntötte el a végső nyughely sorsát, és tette meg az ezzel összefüggő szerződéses és pénzügyi intézkedéseket. A gyakorlatban pedig kizárólag szentmise időpontjában lehet bejutni az urnának jelenleg helyet adó, plébánia által üzemeltetett urnatemetőbe. Mivel ez nem köztemető, elsősorban csak a helyben lakók minimális igényeit elégíti ki, a felperes és idős szülei számára pedig kifejezetten ellehetetleníti a kegyeleti jog gyakorlását. Jelen helyzet kizárólag az alperes és édesanyja számára kényelmes, hiszen nemcsak a felperes teljes rokonsága, hanem az alperes szűk rokonsága is a Dunántúlon él. Az általa kért elhelyezés alapján az urna köztemetőbe kerülne, és valamennyi kegyeleti jogosult akadálytalanul és zavartalanul róhatná le kegyeletét.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen kérte az ítélet kegyeleti jog megsértését megállapító részének hatályon kívül helyezését, és az ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, továbbá a perköltség megfizetésre vonatkozó kötelezésének mellőzését és a felperes perköltségben való marasztalását, másodlagosan - tartalma szerint fellebbezési ellenkérelemként - kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen a jogsértést megállapító ítéleti rendelkezéssel. A felperes keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperes az elhunyt hamvait a korábbi nyughelyről eltávolította, onnan elszállította, és arról sem előzetesen, sem önként utólag nem tájékoztatta a felperest; ez azonban nem azonos az ítélet rendelkező részében rögzített jogsértő magatartással. Utalt arra is, hogy a kialakult bírói gyakorlat értelmében az együttműködési kötelezettség megsértése önmagában nem valósít meg személyiségi jogsértést, az csupán az egyes, konkrét állított jogsértés viszonylatában értelmezhető, ugyanez vonatkozik a joggal való visszaélésre is (Fővárosi Ítéltábla Pf.20.290/2017/7.). Az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányuló kérelme indoklásaként visszautalt az elsőfokú eljárás során tett előadásaira.

A felperes csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében kérte a támadott rendelkezés helyes indokainál fogva történő helybenhagyását.

A fellebbezés alaptalan, a csatlakozó fellebbezés alapos.

Az ítéltábla az 1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú ítélet kereseti kérelem szerint kért megállapítást elutasító rendelkezését (2008. évi, temetkezési emlékhelyen kívül történt jogsértések megállapítása: urna eltávolítása, elszállítása, arról való tájékoztatás elmulasztása).

Az alperes e körben alappal sérelmezte, hogy a kereset megállapításra vonatkozó része a 2008. évi, eredeti nyughellyel összefüggő és temetkezési helyen kívüli alperesi magatartásokra terjedt ki, nem az alperes 2015. májusi, a hamvak temetkezési helyen történő elhelyezésével kapcsolatos eljárására, ennél fogva az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.

Az 1952. évi Pp. 215. §-a szerint a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen.

Mivel az elsőfokú bíróság az 1952. évi Pp. 215. §-át megsértve rendelkezett a kegyeletsértés megállapításáról, az ítélőtábla az 1952. évi Pp. 252. §-a (2) bekezdésének alkalmazásával hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítélet ezzel összefüggő rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság egyebekben a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésével helytálló jogi következtetésre jutott, amellyel az ítélőtábla is egyetértett.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy bizonyítást nyert, miszerint az alperes a vele való egyeztetés nélkül hantolta ki és vitte magával a néhai hamvait, hiszen az elsőfokú ítélet ezzel kifejezetten ellentétes megállapítást rögzít (5. oldalának 6. bekezdése), amelynek megfelelően az elsőfokú bíróság elutasította az ennek megállapítását célzó keresetet (ítélet 5. oldalának 8. bekezdése), amelyet a felperes fellebbezése nem támadott.

Az ugyanakkor tény, hogy nem az alperes, hanem az édesanyja (aki szintén rendelkezik kegyeleti joggal, bár nem a felekkel egy sorban) kötötte az elhunyt hamvainak elhelyezésére vonatkozó szerződést (8/A/1. sorszám alatt becsatolt megállapodás). Erre azonban abból a praktikus okból került sor, hogy a magának váltott urnafülke két urnahelyet tartalmaz, azonban az alperes döntött úgy, hogy él a lehetőséggel, és ott helyezi el az elhunyt hamvait (**K. J-né** tanúvallomása - 10. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldala).

A felperes fellebbezésében foglaltaktól eltérően a kialakult helyzet sem jogilag, sem a közfelfogás szerint nem indokolja a hamvak jelenlegi, immáron végső nyughelyről való áthelyezését.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában helytállóan, a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően fejtette ki, hogy a peres felek rendeltetésszerűen önállóan is gyakorolhatják kegyeleti jogukat, alapvetően azonban együttműködésre kötelesek. Több jogosult esetén sem változik azonban a kegyeleti jog célja: a halott emlékének megóvása. Nem volt vitás, hogy az urna nem maradhatott az eredetileg végső nyughelynek szánt **z-i** ingatlanban (9. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldalán rögzített felperesi nyilatkozat). A felek egyező nyilatkozata és az elsőfokú ítélet nem fellebbezett része alapján rögzíthető az is, hogy a felek erre vonatkozó megállapodását nem követte a végső nyughelyre vonatkozó konszenzus.

Ha a kegyeleti jog jogosultjai nem tudják e jogot egymással együttműködve, társadalmi rendeltetésének megfelelően gyakorolni, és vitájukban a bíróságnak kell döntenie, fokozott jelentősége van, hogy a közfelfogás szerint illő végső nyughelyen kell elhelyezni a hamvakat.

Az 1959. évi Ptk. 85. §-ának (3) bekezdése szerint meghalt személy emlékének megsértése miatt bírósághoz fordulhat a hozzátartozó, továbbá az a személy, akit az elhunyt végrendeleti juttatásban részesített. Ha a meghalt személy (megszűnt jogi személy) jó hírnevét sértő magatartás közérdekbe ütközik, a személyhez fűződő jog érvényesítésére az ügyész is jogosult.

E § az elhunyt emlékét, illetőleg az ehhez fűződő kegyeleti jogot részesíti védelemben. Bár az elhunytaknak nincs személyiségi joga, azaz a kegyeleti jog nem az elhunytat, hanem az emlékét tovább őrző, az emlék megóvásáról gondoskodó személyeket illeti meg, önmagában az is része a kegyelet lerovásának, hogy a hamvakat tartalmazó urnát végtisztességre alkalmas, végsőnek szánt nyughelyen helyezik el. Ezt diktálják az általános erkölcsi normák és társadalmi szokások is, amelyeket a bíróságnak a jogvita elbírálásánál figyelembe kell vennie (BDT2010.2346). A bírói gyakorlat (pl. Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.23.529/1998/5.) már régóta egységes az elhunyt emlékének védelme részeként a végtisztesség megadását illetően, hogy a kegyeleti érdek elsősorban azt teszi szükségessé, hogy lehetőség szerint ne bolygassák a földi maradványokat, az ugyanis főszabályszerűen ellenkezik a kegyeleti jog célkitűzéseivel, de indokolatlanul sérti a további hozzátartozók kegyeleti érzéseit is.

Bár a felperes alappal hivatkozott arra, hogy az elhunyt végső nyughelyét illetően nem jött létre konszenzus, a becsatolt levelezés szerint továbbá a felperes ellenezte a hamvak M-on történő végső elhelyezését, sem a kereseti kérelemben, sem a per során tett nyilatkozataiban nem fejezte ki azon szándékát, hogy a saját lakóhelyén kerüljön sor a hamvak elhelyezésére. Az egyenlő sorban álló kegyeleti jogosultak esetében is alapvető igény és hozzátartozik a kegyeleti jogok rendeltetésszerű gyakorlásához, hogy elhalt leszármazó esetén a végső nyughely egyezzen meg a szülők (vagy valamelyik szülő) állandó lakóhelyével vagy olyan (minél inkább szűkíthető) földrajzi területtel, ahol a (szükség szerint minél inkább szűkíthető) család temetkezése - legalább már részben - biztosított, és ahol számolni lehet azzal is, hogy nem csupán a közeljövőben, de hosszabb távon is megoldott a sírhely illő fenntartása.

Az alperes keresete nem ezt célozza. Önmagában az elhunyt rövid életének néhány hónapja nem alapoz meg ilyen földrajzi kötődést, de az a hétköznapi praktikum sem, hogy a felek - átmenetileg - rendszeresen járnak a tőlük közel azonos távolságra lévő **B**-en. A **Z** környékén élő - a peres felekhez képest szükségszerűen távolabbi fokon álló - rokon kör pedig idővel szintén képtessé teszi a fentiek megvalósulását. Mindezekkel ellentétben az alperes által - egyoldalúan, de nem rendeltetésellenesen - választott **m-i** nyughely megfelel a fenti szempontoknak: itt található az elhunyt egyik szülőjének (alperes), testvérének és nagyszülőjének lakóhelye, az urna végső helye pedig egybeesik ez utóbbi leendő nyughelyével. Nem gyengíti mindezt a felperes (és ágán a további rokonok) részéről szükségszerű utazás sem, hiszen a kereset és az ellenkérelem szerint nem adódhatott olyan megoldás, amely ne járt volna valamely hozzátartozó részéről e kényelmetlenséggel, így viszont az urna (benne a hamvak) ismételt megbolygatása elkerülhető, a nyughely végleges.

A bírói gyakorlat régóta egységes abban a kérdésben, hogy a kegyeleti jogot inkább a társadalmi szokások, az általános megítélés, mintsem a tételes jog tölti ki tartalommal. Azonban a jogalkotói szándék is azt mutatja, hogy kerülendőek a kegyeleti jogosultak közötti, az állandóságot megkérdőjelező vitás helyzetek. A Tmt. vitarendezéssel összefüggő előírásaként a 19. § (4) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a temetésről több személy gondoskodik, és közöttük az eltemetés módja tekintetében nincs megegyezés, a temetés csak elhamvasztás nélkül történhet.

Fontos leszögezni, hogy az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel nem támadott megállapítása értelmében a felperes kegyeleti joga nem évült el, de az nem is

enyészhetett el és arra érdemtelené sem vált azzal, hogy 2008. áprilisát követően közel hat éven át nem gyakorolta kegyeleti jogát a perben érintett vonatkozásában. A jelenlegi, végleges nyughelyen pedig a felperes és hozzátartozói számára is lehetővé válik a kegyeleti jog akadálytalan és zavartalan gyakorlása, amelyet az utazás és az esetleges szervezési kérdések (nyitvatartás) nem lehetetlenítenek el.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a marasztalási keresetet.

Az ítélet tábla a kifejtett okok és az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta az elsőfokú ítéletet, és a teljes keresetet elutasította.

A megváltozott döntés folytán az alperes teljesen pernyertes lett, ezért az ítélet tábla mellőzte a perköltségben történő marasztalását, és az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte az alperes Áfa-mentes ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltségének megfizetésére. Ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-ának (3) bekezdése alapján állapította meg a kifejtett tevékenység alapján.

Az alperes a másodfokú eljárás során is teljes egészében pernyertes lett mind a fellebbezés, mind a csatlakozó fellebbezés vonatkozásában, így mindkét fellebbezett, meg nem határozható pertárgyérték alapulvételével jogosult egyrészt a 24 000 Ft csatlakozó fellebbezési illeték, másrészt a jogi képviselői munkadíj felszámítására. Az ítélet tábla ez utóbbit a kifejtett munkával arányosan 20 000 Ft-ban (2*10 000 Ft) állapította meg a R. 3. §-ának (5) és (6) bekezdései alapján.

Debrecen, 2018. november 22.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő